

İNSAN VE TOPLUM BİLİMLERİ
ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

Cilt / Vol: 7 Sayı/Issue: 2, 2018

Sayfa: 1438-1447

Received/Geliş: Accepted/Kabul:

[03-06-2018] – [17-06-2018]

İslam ve Hristiyanlık’da Tanrı Kavramı*

Mehmet MALKOÇ

Dr., İzmir İl Vaizi

Dr., Izmir Province Preacher

orcid.org/ 0000-0003-4910-6458

misafirmalkoc@hotmail.com

TERCÜME MAKALE/TRANSLATION

Concept of God in Islam and Christianity.

William Lane Craig**

Key Words: İslam, Concept, God, Christianity.

Anahtar Kelimeler: Hristiyanlık, İslam, Tanrı, Kavram.

<https://www.reasonablefaith.org/writings/popular-writings/christianity-other-faiths/concept-of-god-in-islam-and-christianity/>

İslam’a olan ilgim, evrenin özel bir yaratıcısı için kozmolojik kanıtın tarihini çalışmamla arttı. Erken dönem Hristiyan yorumcular bu kanıtı, Mısır, İskenderiye’de yaşayan Aristo hakkında onun, dünyanın sonsuzluğu öğretisine cevap olarak geliştirdiler. Onlar, evrenin bir başlangıcı olduğunu ve aşkın bir yaratıcı tarafından var edildiğini göstermeye çalıştılar.

İslam 8. yüzyılda Kuzey Afrika’yı silip süpürdüğünde bu kanıt İslam teolojisine alındı ve Orta Çağ boyunca yüksek sofistike bir dereceye doğru gelişti. İslam düşünürlerinin bu kanıtı katkısından dolayı Kozmolojik Kelam Kanıtı adını verdim ve bu, İslami teolojide Arapça bir kelime olan “kelam” sözcüğüdür. Bunun Tanrının varlığı için mantıklı bir kanıt olduğuna ve İncil ile Müslümanlara ulaşmada bana yardım ettiğine inanıyorum.

Almanya, Münih Üniversitesinde teoloji konusunda doktora yaptığım zaman İslam teolojine olan ilgim arttı ve İslam’ı uzmanlık yan dallarımdan biri olarak seçtim. O zaman, bunun bir gün popüler kesimlerin ilgi odağı olacağını hiç düşünmemiştim.

İslam, 11 Eylül saldırıyla birlikte batıdaki halkın zihninde birden merak konusu oldu ve dünya çapında İslami terörün yayılmasıyla her geçen yıl görünürlüğü arttı. İslam’ın bu yüksek farkındalığı halkın İslam’a olan

* Makaledeki dipnotlar çeviren tarafından eklenmiştir.

** William Lane Craig, Biola Üniversitesi Talbot Teoloji Fakültesi’nde Felsefe Araştırma Profesörü ve Houston Baptist Üniversitesi’nde Felsefe Profesörüdür. 2016 yılında yaşayan en etkili 50 filozof arasından biri olarak seçilen Hristiyan teologdur.

ilgisini çekti ve bana İslam ve Hristiyanlığın ortak ve zıt yönleri hakkında konuşma fırsatı verdi. Bugün "İslam ve Hristiyanlıktaki Tanrı Kavramı" hakkında konuşmam isteniyor.

Araştırmamızı yönlendiren sorğu, sadece karşılaştırmalı bir din değil, İslam'daki veya Hristiyanlıktaki tanrı kavramının doğru olup olmadığıdır. Böyle bir sorgulama, günümüzün dini rölativizminde siyasi olarak son derece yanlıştır. Bütün dinlerin eşit olarak doğru olduğu düşünülüyordu, öyle değil mi? Öyleyse bu karışıklık nedir?

Bana göre bu sorgulamamın cevabı bugün hiç düşünülmeden neredeyse pek kimse tarafından kabul edilen dini rölativizm, açık bir şekilde doğru değildir. Aslında dini rölativizm mantıksal olarak tutarsız olduğundan doğru olamaz. Dünya dinlerinin Tanrı ya da Tanrılar algısı, çok sayıda çelişkili yönlerden dolayı hepsi doğru olamaz. Özellikle İslam ve Hristiyanlıktaki tanrı algısı çok farklı olduğundan her ikisi de haklı olamaz. İslam ve Hristiyanlık tanrının neye benzediği konusunda farklı öğreti ve ilkelere sahiptir. Örneğin Hristiyanlar Baba, Oğul ve Kutsal Ruh dediğimiz üç şahsiyetin bir Tanrıda toplandığı üçlü şahsiyete inanır. Müslümanlar bu kavramı veya öğretiyi reddeder ve Tanrıyı tek şahsiyet olarak inanırlar. Her ikisinde haklı olamayız. Her ikisinde yanlış olamayız -belki Tanrı kişiliksizdir diyen Budistler haklıdır.- fakat ikimiz doğru olamayız. Bu yüzden İslam ve Hristiyanlığın birbirine rakip olan iddialarının değerlendirilme işinin bir bölümü, onların Tanrı kavramlarının değerlendirilmesi olacaktır.

Buna göre, bu sabahki konuşmamda önce Hristiyan Tanrı kavramına olan İslami temel eleştiriyi sonra da yeterliliğini tespit etmeye yönelik eleştirel bir sorgulamayla Müslüman Tanrı kavramını ele almak istiyorum.

Öncelikle Hristiyan Tanrı kavramına bakalım ve Müslümanların bunu, niçin rasyonel olarak itiraz edilebilir bulduklarını soralım. Hristiyanlar, evreni yaratan, kudretli, âlim, kutsal, sonsuz ve ruhani bir varlık olan Tanrıya inanırlar. Müslümanlar Tanrının tüm bu niteliklerini/özelliklerini kabul ederler. Bu, şaşılacak bir durum değildir, çünkü tarihsel olarak konuşan İslam, Yahudi ve Hristiyan dini geleneğin bir dalıdır. Böylece Tanrının neye benzediğine dair anlayışımız pek çok açıdan aynıdır.

Fakat İslam'ın Hristiyan Tanrı kavramına karşı öne sürdüğü ana itiraz "üçlü birlik" Teslis inancıyla ilgilidir. Özellikle Hristiyanlar İsa Mesih'in Tanrının oğlu olduğuna ve ilahi tabiatı Baba Tanrıyla paylaştığına inanırlar. Müslümanlar, bir şeyin Tanrıya ortak koşulması olan ve "şirk" denilen günahı işlediklerine inandıklarından bu öğretiye karşı çıkarlar. Tanrı eşsiz ve dengi olmayan olarak düşünüldüğünden Hristiyanların iddia ettiği gibi bir oğula sahip olamaz. Bu yüzden Kur'ân, Tanrının oğlu olduğuna inananları "inançsızlar" olarak kınar ve onları böyle bir küfre sahip oldukları için cehenneme gönderir. Kur'ân şöyle der: "Onlar Meryem'in oğlu İsa'yı Tanrı dedikleri için inançsızdılar... Kim Tanrıya bir şeyi ortak

kaşarsa, Tanrı onların cennete girmelerini yasaklar ve onların evi ateştir. Zalimlere kimse yardım edemeyecektir.” (Mâide 5/72)¹

Maalesef, Kur’an’ın Teslis öğretisine karşı çıkması bu öğretinin açıkça yanlış anlaşılmasından kaynaklanıyor gibi. Birincisi burada bir parça tarihi bir durum söz konusudur: Erken dönem Hristiyan inançları, İsa Mesih’i doğurduğundan “Tanrının Annesi” olarak Meryem’in konuşma dilini benimsemiştir. Bundan dolayı Kilise papazlarının diline aşına olmayan birisine “Tanrının Annesi” gibi bir ifade, nerdeyse yanlış anlaşılması kesindir. Kilise papazlarının kast ettikleri şahıs, insan doğasına sahip Meryem’in doğurduğu ilahi kişidir. Meryem Mesih’in ilahi doğasını doğurmamıştır ancak Meryem Tanrının annesi olarak isimlendirilebilir. Çünkü insan tabiatı içinde dünyaya gelen Mesih, ilahi bir kişidir.

Ancak Muhammed açıkça Hristiyanların Tanrı Baba, Meryem ve onun evladı İsa’dan oluşan bir Teslis inandıklarına düşündü. Onun böyle komik bir öğretiyi küfür olarak kabul etmesi şaşılacak bir durum değildir. Muhammed’in yanlış anlaması Kur’an’da bulunan şu bölümlerde olduğu gibi açıktır.

“Tanrı, Meryem oğlu İsa’ya ‘Bana ve anneme Tanrı ile birlikte ibadet edin’ seklinde insanlara sen mi söyledin? diyecek... İsa ‘Seni tenzih ederim, hakkım olmayan bir şeyi iddia edemem” şeklinde cevap verir... (Mâide 5/116)²

“Gökleri ve yeri yaratanın eşi olmadığını ve her şeyi yarattığını gördüğü halde O’nun nasıl oğlu olabilir...” (En’âm 6/101)³

Muhammed’in reddettiği öğretiyi şöyle ki, Baba Tanrı bir oğula sahip olmak için dişi bir insan ile eş olmalı ve bu üç şahsiyetin Tanrı olarak ibadet edilmesi. Bu, her Hristiyan tarafından reddedilirdi.

İncil’e göre İsa, hiç babası olmadığından Tanrının oğlu olarak adlandırılır fakat o, mucizevi olarak bir bakirede yaratılmıştır. İncil’de Luka’ya göre, Melek, Meryem’e: “Kutsal ruh senin üzerine gelecek, Yüceler yücesinin gücü sana gölge salacak. Bunun için kutsal çocuğa Tanrı oğlu denecek.” (Luka 1.35.) Bunu ironik kılan şey ise Kur’an’ın İsa’nın bakireden doğumunu onaylamasıdır. Kur’an’ın açıklamasına göre Melek şöyle der:

¹ Yazar âyeti alıntılanmış ve numarasını sehven 73 olarak vermiştir. Âyetin tam meali: “Andolsun, ‘Allah, Meryem oğlu Mesih’tir’ diyenler kesinlikle kâfir oldu. Oysa Mesih şöyle demişti: ‘Ey İsrailoğulları! Yalnız, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin. Kim Allah’a ortak koşarsa, artık, Allah ona cenneti muhakkak haram kılmıştır. Onun barınağı da ateştir. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur.’”

² Yazar âyeti alıntılanmış ve numarasını sehven 117 olarak vermiştir. Âyetin tam meali: “Allah, kıyamet günü şöyle diyecek: ‘Ey Meryem oğlu İsa! Sen mi insanlara, Allah’ı bırakarak beni ve anamı iki ilah edinin, dedin?’ İsa da şöyle diyecek: ‘Seni bütün eksikliklerden tenzih ederim. Hakkım olmayan bir şeyi söyleyemem, benim için söz konusu olamaz. Eğer ben onu söylemiş olsaydım, elbette sen bunu bilirdin. Sen benim içinde olanı bilirsin. Ama ben sende olanı bilemem. Şüphesiz ki yalnızca sen gaypları hakkıyla bilersin.’”

³ Yazar âyeti alıntılanmış ve numarasını sehven 73 olarak vermiştir. Âyetin tam meali: “O, göklerin ve yerin eşsiz yaratıcısıdır. O’nun eşi olmadığı halde nasıl çocuğu olabilir! O, her şeyi yaratmıştır ve her şeyi hakkıyla bilendir.”

“Ben sadece sana kutsal bir oğlan vermek için gelen Rabbinin elçisiyim. Melek: “Ben iffetsiz olmadığım ve bana hiçbir insan dokunmadığı halde ben nasıl oğlan doğurabilirim.” der. Melek ona: “bu Rabbinin dediği gibidir, o bana kolaydır... Bizim kararımız gerçekleşecektir.” (Meryem 19/21)⁴ Bundan sonra Meryem İsa'ya hamile kalır. Bu sebeple hiçbir Müslüman, mucizevi olarak dünyaya gelmiş anlamında İsa'yı Tanrının oğlu olarak adlandırmaya karşı çıkmamalı.

Teslis öğretisi Muhammed tarafından haklı olarak reddedilen karikatür değilse peki nedir öyleyse? Bu, Tanrının üçlü-birlik olduğu öğretilidir. Bu, ne üç Tanrının tek Tanrı olmasıyla ne de üç şahsiyetin tek şahsiyet olmasıyla kendi içinde çelişkili değildir. Bu, sadece mantıksal olarak anlamsızdır. Daha ziyade bu iddia, tek varlık Tanrının, üç şahsiyeti kapsamıdır. Bu, üçgen dediğimiz geometrik bir şekil, üç açıdır demekten daha mantıksız değildir. Üç açılı bir şekilde; üç şahsiyet bir varlıktır.

Belki de bunu düşünmenin en iyi yolu, Tanrıda üç tane öz-bilinç merkezi olduğunu söylemektir. Ben, bir öz-bilinç merkeziyle var olan bir varlığım. Tanrı ise üç öz-bilinç merkeziyle var olan bir varlıktır. Bu üç şahsiyetten her biri yücelik ve kutsallıkta denktir. Fakat bizimle ilişkilerinde farklı rolleri gerçekleştirdiklerinden biz onlara “Baba”, “Oğul” ve “Kutsal Ruh” diyoruz. Baba oğlunu dünyaya gönderen şahsiyet; oğul, insan tabiatını alan ve Nasıralı İsa olarak vücut bulan şahsiyet; Kutsal ruh ise, İsa geri dönünceye kadar onun yerini alan şahsiyettir.

Bu öğretinin Müslümanlara tuhaf görünmesine rağmen, doğru olarak ifade edildiğinde, rasyonel olarak reddedilecek hiçbir şeyi yoktur. Bu, mantıksal açıdan tutarlı bir öğreti ve rasyonel açıdan itiraz edilemez görünüyor.

Aslında, Tanrıyı üçlü-birlik -Teslis- olarak düşünmenin neden makul olduğuna dair bir kanıt sunarak ilk konuyu tamamlamak istiyorum. İlk olarak, Tanrı akla gelebilecek en yüce varlıktır, tanımıyla başlayalım. Tanrı'dan daha yüce bir varlık düşünebilseydin o, tanrı olurdu. Her Müslüman dudaklarında, Tanrı akla gelebilecek en yüce varlıktır anlamına gelen “Allahu ekber” sözüyle ölür.

Öyleyse akla gelebilecek en yüce varlık olan Tanrı, mükemmel olmalıdır. Eğer Tanrı'da herhangi bir kusur olmuş olsaydı O, akla gelebilecek en yüce varlık olamazdı. Mükemmel bir varlık sevgi dolu(şefkatli) bir varlık olmalıdır. Çünkü sevgi, ahlaki bir mükemmellik olduğundan sevgi dolu bir şahsiyet, sevgi dolu olmayan bir şahsiyetten

⁴ Yazar âyetleri alıntılanmış ve numaralarını sehven 20-22 olarak vermiştir. Âyetlerin tam meali: “Melek, ‘ben yalnızca, sana tertemiz bir erkek evlat bağışlamam için Rabbinin bir elçisiyim.’ dedi. Meryem, ‘Bana hiçbir insan eli dokunmadığı ve iffetsiz bir kadın olmadığım halde, benim nasıl bir çocuğum olabilir?’ dedi. Cebrail, ‘Evet, öyle. Rabbin diyor ki: O benim için çok kolaydır. Onu insanlara bir mucize, katımızdan bir rahmet kılmak için böyle takdir ettik. Bu, zaten hükme bağlanmış bir işidir.’ dedi.”

daha üstündür. Bu yüzden Tanrı; mükemmel, sevgi dolu bir varlık olmalıdır.

Sevginin doğası kendini feda etmektir(adamaktır.) Sevgi kendine odaklanmak yerine bir başka şahsiyete ulaşır. Tanrı kendi doğası gereği sevgi dolu ise O, kendi sevgisini başkasına ulaştırmalıdır. Fakat o diğeri kimdir? Yaratma, doğasının bir sonucu olmayıp kendi özgür iradesi olduğundan bu, yaratılmış bir varlık olamaz. Sevgi Tanrının doğasına aittir, herhangi bir şeyi yaratma onun doğasına ait değildir. Tanrı zorunlu olarak sevgi dolu ama bir şeyi yaratmada zorunlu değildir. Öyleyse, mükemmel sevgi dolu Tanrının olduğu fakat yaratılmış bir kişinin olmadığı olası bir dünya düşünebiliriz. Neticede yaratılmış kişiler sevgi dolu olan Tanrının sevgisinin yeterli bir açıklaması olmaz. Dahası bilim, bize yaratılmış kişilerin her zaman var olmadığını haber verir. Tanrı ise sonsuz sevgi doludur. Tekraren yaratılmış kişiler Tanrının mükemmel sevgi dolu varlığının yeterli açıklaması olamaz. Bu sebeple, Tanrının sevgisinin yöneleceği diğeri, mutlaka Tanrının bizzat kendi şahsında olmalıdır, deriz.

Diğer bir ifadeyle, İslam'ın kabul ettiği gibi Tanrı tek soyutlanmış bir şahsiyet değildir. Aksine Hristiyan Teslis öğretisi inancında olduğu üzere çoklu şahsiyettir. İslam'a göre Tanrı, esasen kendi sevgisini başkasına adamaz. O, yalnızca kendine odaklanmıştır. Bundan dolayı O, mükemmel bir varlık olamaz. Fakat Hristiyanlığa göre Tanrı, ebedi olarak üçlü şahsiyettir, kendi içlerinde sevgi ilişkisi olandır. Tanrı esasen sevgi dolu olduğundan Teslis öğretisi, İslam gibi herhangi bir Teslis karşıtı görüşten daha makuldür. Niçin? Çünkü Tanrı doğası gereği kendini veren sevgiye sahip mükemmel bir varlıktır.

İşaret ettiğimiz ilk konunun özetinde bizim gördüğümüz Hristiyan Teslis öğretilerine olan İslam'ın klasik reddiyesi, Teslis öğretisinin zorlayıcı bir yanlış anlaşılmasından kaynaklanmaktadır. Bu öğretinin doğru düzgün anlaşılmasıyla sadece rasyonel olarak itiraz edilemez değil aynı zamanda oldukça mantıklıdır. Bu nedenle Hristiyan Tanrı kavramı rasyonel olarak itiraz edilemez.

Bu netice bizi, Müslümanların Tanrı kavramının rasyonel olarak itiraz edilebilir kılan ikinci konuya ulaştırır. Şimdi bunu iddia ederken kimseyi küçümsemeye veya şahsen birine saldırmaya çalışmıyorum. Sadece İslami Tanrı kavramının bana, rasyonel olarak onu itiraz edilebilir kılan bazı problemlere sahip olduğunu söylemek istiyorum. Bu eksikliklerden sadece birini paylaşmama izin verin; şöyle ki,

İslam, ahlaki olarak yetersiz bir Tanrı kavramına sahiptir.

Hristiyanların ve Müslümanların kudretli, âlim, mevcut vb. olmasının yanında tanrının en büyük yaratıcı olduğuna dair tanımda hem fikir olduklarını görmüş olduk. Akla gelebilecek en büyük varlık ahlaken de mükemmel olmalıdır. Bu da Tanrı, sevgi dolu ve merhametli olmalı anlamına gelir. Bu yüzden Tanrı mükemmel bir varlık olarak şefkatli olmalıdır.

İncil'in de tam olarak onayladığı budur. İncil şöyle der: "Tanrı sevgidir... Bu sevgide biz Tanrıyı sevmedik fakat O, bizi sevdi ve günahlarımıza bir kurban olarak oğlunu bize gönderdi." (I John 4/8,10.)

Veya İncil tekrar şöyle der: "Bizler günahkâr iken Tanrı bize sevgisini gösterdi ve İsa, bizim için öldü." (Romans 5/8.)

İsa, günahkârlar için Tanrının koşulsuz sevgisini öğretti. Bunu müsrif oğlan hakkındaki hikâyelerde, kayıp koyunlarda, temiz olmayan ve ahlak dışı masa arkadaşlığı pratiğinde ve Dağ'daki vaazında söylediği gibi gösteriyor.

Örneğin o şöyle dedi:

"'Komşunu sevmelisin ve düşmanından nefret etmelisin' denildiğini duymadınız mı? Ama ben size diyorum ki, 'düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin!' Öyle ki göklerdeki Babanızın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem iyilerin hem de kötülerin üzerine doğurur. Yağmurunu hem iyilerin hem de kötülerin üzerine yağdırır. Eğer sadece sizi sevenleri severseniz... Diğerlerinin yanında fazladan ne yapmış olursunuz? Musevi olmayanlar öyle yapmıyor mu? Bu sebeple, yüce Babanızın mükemmel olması gibi siz de mükemmel olunuz." (Matthew 5/ 43-48.)

Yüce Babanızın sevgisi tarafsız, evrensel ve koşulsuzdur.

Kur'ân'ın Tanrısı buna ne kadar terstir. Şimdi size söyleyeceklerim medyada ve bizim kamu görevlilerimizde hiç duymadığınız şeylerdir. Çünkü böyle şeyleri söylemeye cesaret edemezler. Onlar İslam'ı eleştiren bir şey söyleyerek yüzlerce milyon Müslümanı yabancılaştırıcı bir riski alamazlar. Fakat dürüstlük, beni içtenlikle ve haset etmeksizin "Kur'ân'nın Tanrısı, İsa'nın sevgi dolu olan Tanrısı değildir," demeye zorluyor. Kur'ân'a göre tanrı, günahkârları sevmez. Bu gerçek Kur'ân'ın sayfaları boyunca aralıksız ve sürekli vurgulanıyor. Sadece aşağıdaki şu pasajları dinleyiniz;

"...Allah, kâfirleri sevmez." (Âl-i İmrân 3/32)

"... Allah nankör günahkârları sevmez." (Bakara 2/276)

"... Allah zalimleri sevmez." (Âl-i İmrân 3/57)

"... Allah kibirlileri sevmez." (Nisâ 4/36)

"... Allah haddi aşanları sevmez." (Mâide 5/87)

"... Allah müsrifleri sevmez." (En'âm 6/141)

"... Allah ihanet edenleri sevmez." (Enfâl 8/58)

"... Allah kâfirlerin düşmanıdır." (Bakara 2/98)

Kur'ân, İncil'in Tanrının çok sevdiği ve onlar için oğlunu kurban olarak gönderdiği pek çok kimseyi Tanrının sevmediğini defalarca tekrar eder.

Şimdi bu Kur'ân'ın Tanrıyı "er-Rahman ve er-Rahîm"-çok merhamet eden anlamında- adlandırması karşısında Kur'ân'a göre siz inanır ve doğru

işler yaparsanız Tanrının merhametini kazanacağınızı anlayıncaya kadar çelişkili görünebilir. O zaman Tanrı kazandığın şeyleri artı bir bonus olarak sana veren varlık olarak düşünülebilir. Böylece Kur'ân vadediyor;

“Çalışın! Allah... yaptıklarınızı görecektir.” (Tevbe 9/105)

“... herkese kazandığının karşılığı verilecektir.” (Bakara 2/281)

“Şüphesiz iman edip salih ameller işleyen, namazı dosdoğru kılan ve zekâtını verenlerin mükâfatları Rableri katındadır...” (Bakara 2/277)

Kur'ân'a göre Tanrının sevgisi sadece onu hak edenler içindir. O, şöyle söyler;

“Allah, iman edip salih amel işleyenlerin gönüllerine sevgi verecektir.” (Meryem 19/96)

Aynı şekilde Kur'ân, Tanrının sevgisini Tanrıdan korkanlar ve salih kimselere garanti eder. Fakat O'nun günahkârlara ve kâfirlere karşı bir sevgisi yoktur. Bu nedenle İslami kavramda Tanrı sevgi dolu değildir. O'nun sevgisi taraflı ve kazanılmalıdır. Tanrı, kendisini birinci sırada sevenleri sever. Onun sevgisi, İsa'nın vergi toplayıcılarına ve inkârcılara bile sevmeye dair sevgisinden daha fazla yüksek değildir.

Şimdi geldiğimiz noktada bunun yetersiz bir Tanrı kavramı olduğunu düşünmüyor musunuz? Çocuklarına şöyle seslenen bir ebeveyn hakkında ne düşünürdünüz? “Benim kriterlerime uygun olursan ve öyle davranırsan, o zaman seni severim.” Bazılarınız böyle koşulsuz sevmeyen ebeveyn sahipsizdir ve yaşadığınız duygusal travmaları bilirsiniz. Tanrının sevgisi, akla gelebilecek en büyük ve en mükemmel varlık olarak tüm iyilik ve sevginin kaynağı olarak koşulsuz ve tarafsız olmalıdır. Bu nedenle İslam Tanrı kavramı bana ahlaki açıdan yetersiz görünüyor. Bu yüzden onu rasyonel olarak kabul edemem.

Şüphesiz İsa'nın eşsiz Babası ile Muhammed'in tanrısı arasındaki farklılık en bariz şekilde kâfirlere karşı emredildiğimiz yaklaşımda ortaya çıkmaktadır. İsa şöyle diyor; kâfirler bizim düşmanlarımız olsa bile Tanrı'nın onları sevdiği gibi biz de sevmeliyiz. Muhammed'in yaklaşımı ve öğretisi çok farklıdır. Mücadelesinin ilk başlarında kendisi, zulme uğrayan bir azınlık iken İncil'e bağlılıkları sebebiyle kendilerine Ehl-i Kitap dediği Yahudi ve Hristiyanlara karşı tutumu çok pozitif. Muhammed'in mücadelesinin erken dönemlerinde Kur'ân'da yer alan bölümler Yahudi ve Hristiyanlara karşı oldukça pozitifdir.

Fakat Yahudiler dinlerini değiştirmede aksine Muhammed'e karşı olunca onlara karşı giderek daha kızgın oldu. Muhammed siyasi ve askeri gücü elde eder etmez, zulme uğrayan Peygamber, merhametsiz bir siyasiye dönüştü. Çalışmalarının merkezi olan Medine'de Yahudileri ya öldürmeye ya da kovmaya başladı. 627 yılındaki Mekke'deki Arap ordusu ile yapılan başarısız saldırı sonrası Medine'deki Yahudi aileleri topladı. 700 Yahudi

erkek kılıçtan geçirildi, Muhammed onların eşlerini ve çocuklarını aldı, onları köle olarak sattı.⁵

Muhammed, Arap kabilelerinin birleştirmek için dışa doğru genişlemenin gerekliliğinin farkına vardı. Böylece gözlerini açık hedef olarak Suriye ve Irak'a çevirdi. Putperestleri korumayı iptal etti. İslam'ı kabul etmezlerse, onlar imha edilecekti. Kur'an'ın 9. suresi Muhammed'in hayatının bu aşamasında gelmiştir. Orada Pagan putperestlerin dört ay süresince rahat bırakılacağını söyler. Sonra ürpertici bir komut gelir: "Kutsal aylar geçince putperestleri bulduğunuz yerde öldürün. Onları yakalayın, sıkıştırın. Onlar için her yerde pusuya yatın..." (Tevbe 9/5)⁶ Ancak "Pişman olur, namaz kılar, zekâtlarını verirlerse onları salıverin... Dinde sizin kardeşlerinizdir." (Tevbe 9/11)⁷ Yalnız putperestler değil, bir zamanlar saygı gören kitap ehli Yahudi ve Hristiyanlar da Muhammed'in yasağı altına girdiler. Eğer onlar boyun eğmezler ise, aynı şekilde yok edileceklerdi.

Dokuzuncu süre Müslümanlara emir vermeye devam eder: "Kitap ehli arasından... Doğru inancı kabul etmeyenler ile tamamen alçaltılmış ve kendi elleriyle haracı ödeyinceye kadar savaşın" (Tevbe 9/29)⁸ Bu sure, savaşa gitmeye karşı çıkan herhangi bir Müslümanı en ağır terimlerle azarlamaya devam ediyor: "Tanrı onu cezalandıracak ve onu diğerleriyle değiştirecektir."⁹ "Savaşmaya karşı çıkan Müslümanlar, doğrudan Allah tarafından ya da savaşan imanlı Müslümanlarca cezalandırılır." kararsız olanlara "bekleyin bakalım, biz de sizi bekliyoruz" denilir ve "Allah yolunda savaşanlara zafer veya şehitlik sözü verilir." (Tevbe 9/52) Tanrı için ölenler, şehvetli zevklere sahip cennetle müjdelenir, onlar için akan suları olan yeşil bahçeler, ipek yataklar, bol şarap, cinsel istek uyandıran kara gözlü bakireler vardır.

Bunlar kâfirlere karşı Kur'an'ın son emirleridir. Çok geçmeden Muhammed komşu milletlere saldırı planları içindeyken 632 yılında vefat etti. Onun halefleri bu saldırıları gerçekleştirdi. İslam orduları 633 yılında

⁵ Yazar makaledeki âyetleri ve özellikle Tevbe suresinden referans gösterdiği âyetleri bağlamından kopararak yorumlamıştır. Benû Kureyza Yahudilerinin Hendek Savaşındaki ihanetleri ile Tevrate göre verilen hükmü dikkatten kaçırmıştır. Daha fazla bilgi için bk. Muhammed Hamidullah, "İslam Peygamberi", trc. M. S. Mutlu, (İstanbul: y.y., 1972), 1, 688-692.

⁶ Yazar âyeti alıntılamıştır. Âyetin tam meali: "Haram aylar çıkınca bu Allah'a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve gözetleme yerine oturup onları gözetleyiniz. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâti da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edendir."

⁷ Yazar âyeti alıntılamıştır. Âyetin tam meali: "Fakat tövbe edip namazı kılar ve zekâti verirlerse, artık onlar sizin din kardeşlerinizdir. Bilen bir kavme âyetleri böyle ayrı ayrı açıklarız."

⁸ Tevbe 29. (Âyetin tam meali: "Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah ve Resulünüm haram kıldığını haram saymayan ve hak din İslam'ı din edinmeyen kimselerle küçülerek (boyun eğerek) kendi elleriyle cizyeyi verinceye kadar savaşın.")

⁹ Yazar âyeti alıntılamıştır. Âyetin tam meali: "Eğer Allah yolunda sefere çıkmazsanız, sizi elem dolu bir azapla cezalandırır ve yerinize sizden başka bir topluluk getirir. Siz ise O'na hiçbir şekilde zarar veremezsiniz. Allah, her şeye hakkıyla gücü yetendir."

İran'ı ele geçirdi. 635 yılında Şam düştü. 640 yılında Mısır alındı ve devamında Atlas Okyanusu sahiline kadar tüm Kuzey Afrika ele geçirildi.

Biz, batıda demokratik ve özgür düşünceli değerlerimizle her dinin kesinlikle değerlerimizi taşıdığını düşünmeye meyilliyiz. Amerikalı yetkililer, katil olduklarından ötürü ve büyük bir dinin adam öldürmeyi savunmadığından teröristlere “İslami Köktendinciler” demememiz gerektiğini aralıksız tekrarlamaktadır. Acaba bu yetkililer Kur’ân’ın dokuzuncu suresini hiç okudular mı? Konunun aslı şu ki İslam, şiddetten hoşlanan ve tarihi olarak şiddetle yayılan bir dindir.

Medyada durmadan tekrarlanan “İslam” kelimesi duyduğunuzun aksine “barış” anlamına gelmez. Bu iddia açıkça dilbilimsel olarak yanlıştır. İslam kelimesi boyun eğmek veya teslim olmak anlamında Arapça bir kelimedir. Müslümanların yapması gereken şey, her şeyi Tanrıya teslim etmektir. Bundan dolayı İslam, Batının düşünce tarzlarının aksine bir kilise değildir. Bunu bu şekilde anlamak çok önemlidir. İslam, her şeyin Tanrıya teslim edilmesi gereken tam bir yaşam biçimidir; devlet, ekonomi, sosyal adetler ve toplumun her yönü Tanrıya sunulmalıdır. Bu sebeple İslam her şeyi tüketiyor. Batının kilise ve devlet ayrımı fikri İslam’da anlamsızdır. Çünkü her şey Tanrıya Teslim olmalıdır.

Bunun anlamı, Türkiye ve Mısır gibi ılımlı Arap devletleri¹⁰ olarak adlandırılan ve İslam hukukundan ayrı, gerçekte seküler yönetimler; kilise ve devlet ayrımı olan İslam’a aykırı kanunlara göre hareket edenlerdir. Onlar, Batının esasen İslam’a aykırı olan kilise ve devlet ayrımına dayalı yönetim şeklini benimsediler. Fundamentalist İslamcılar, bu Arap yönetimlerinden nefret etmekte ve onları devirmek istemektedir. Fundamentalistler aslında İslam’ın gerçek değerini daha doğru anlamaktadırlar.

Ama tabii resmi görevlilerimiz böyle bir şeyi söylemeye cesaret edemiyor. Terörizme karşı savaşta başarılı olmak için bu modern Arap yönetimlerin desteğine ihtiyacımız var. Bu yüzden ılımlı Müslümanlar kullanılmalı ve güvence sağlanmalıdır. Böylece medyada İslam’ın barış dini olduğu, Müslümanların saldırmak için değil savunma için savaştıkları ve İslam’ın şiddeti kınadığı gibi benzer şekilde tüm yanıltıcı söylemlere sahibiz. Bunların hepsi İslam’ın gerçek karakterine ihanet eden siyasi olarak yönlendirilmiş yanıltıcılardır.

Bu, Irak Şam İslam Devleti(ISIL) gibi grupların işlediği vahşete İslam’ın ceza uyguladığı söylemek değildir. Ben Kur’ân’da veya şeriatta kadınların tecavüzüne veya Allah adına çocukların öldürülmesi hakkında ceza olabileceğine dair hiçbir haberim yok. Müslümanların vahşi insanlar olduğunu da söylemiyorum. Teoloji hakkında konuşuyorum, insanlar değil. Müslümanların büyük çoğunluğunun fundamentalist olmadıklarına dair şükredebiliriz fakat onlar teolojilerinden daha çok, sembolik iyi Müslümanlardır. Gerçekten onlar İslami teoloji hakkında çok az şey biliyor

¹⁰ Yazar Türkiye’yi bir Arap devleti olarak görmektedir.

olabilirler. İslam'ın öğrettiğini sembolik bir Müslümana sormak, Hristiyanlığın ne öğrettiğini sembolik bir Katolik veya piskoposluğa ait birine sormak gibidir.

Öyleyse inanıyorum ki İsa Mesih'in babasının, Muhammed'in Tanrısı olduğu iddiasının nasıl saçma olduğunu görebilirsin. Muhammed'in Tanrısı sadece kendisini sevenleri sever ve inançsızların düşmanıdır. Kullarına, boyun eğinceye kadar inançsızların peşine düşmeleri ve öldürmeleri emredildi. Kur'an'ın Tanrısı, İsa Mesih'in ortaya koyduğu ve ilan ettiği ilahi Baba'ya bir hakarettir.

Neticede ilk olarak, Teslis olan Hristiyan Tanrı inancının rasyonel olarak reddedilemez olduğunu ve ikinci olarak İslam Tanrı kavramının tam tersine rasyonel olarak reddedilebilir olduğunu gördük. Çünkü İslam'ın Tanrısı ahlaken eksik olduğundan akla gelebilecek en yüce varlık değildir. Bir teoloğun haykırdığı gibi; "Tanrı için Tanrıya şükür."

